

З'їздам комсомолу- ХІХ ХХІХ гідно зустріч!

ТРИВАЄ УДАРНА

ВАХТА МОЛОДІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

ПРИСВЯЧЕНА КОМСОМОЛЬСЬКИМ З'ЇЗДАМ

ЩОБ ВИПЛАВИТЬ БІЛЬШЕ МЕТАЛУ

Відповідальну ділянку роботи на Кіровоградському чавуноливарному заводі доручили комсомольсько-молодіжній бригаді, яку очолюють бригадир Юрій Корольов і групкомсорт Іван Дябін. Вони ведуть капітальний і

поточний ремонт вагранок, смекостей, всього обладнання для виплавлення металу. Від якості їхньої роботи залежить якість плавки, від темпів ремонту — виконання виробничих завдань всього цеху. Хлопці добре усвідомлюють покладені на них обов'язки, і працюють так, що уже протягом півтора року не мають жодного зауваження.

За підсумками змагання минулого року бригада футуристів вийшла переможницею серед комсомольсько-молодіжних колективів заводу.

Готуючи гідний трудовий дарунок з'їздам ЛКСМ України і ВЛКСМ, молоді робітники дали слово скоротити строки ремонту плавильної техніки і обладнання.

Уже минулого тижня піч для виплавлення чавуну знову стала до ладу після капітального ремонту, який комсомольсько-молодіжна бригада провела лише за 6 робочих змін — швидше, ніж планувалося. Другу піч, до ремонту якої приступили футуристи, вони зобов'язалися викласти цеглою і ввести її в дію ще швидше — за п'ять робочих змін.

Н. МИКОЛАЄНКО.

ДО ВЕСНИ ГОТОВІ!

Не стихає гуркіт у дворі тракторної бригади. Стучать молотки, подзвонюють об'їзди тракторів ланцюги, зблискують іскрами зварка. Хлопці завершують ремонт останніх машин. Поспішають, але, як кажуть, з розумом. Бо від того, як полагодили, як підготують їх, залежатиме і якість, і темпи усіх сільськогосподарських робіт.

На лінійці готовності стоять 32 трактори з наявних 38. У достроковому завершенні ремонту сільськогосподарської техніки велика заслуга комсо-

мольців-механізаторів. Виступивши ініціаторами змагання за гідну зустріч ХІХ з'їзду ВЛКСМ, вони успішно справляються із взятими підвищеними зобов'язаннями.

Найскладніші ремонтні роботи виконав самостійно комсомолец Петро Криворучко. Його трактор готовий хоч сьогодні вийти в поле. Власними силами завершує лагодити свого МТЗ-50 молодий механізатор Дмитро Сиволап.

В. ХАЩЕВСЬКИЙ,
бригадир тракторної
бригади № 1 кол-
госпу «Дружба».
Новоархангельський
район.

ВИСОКІ ЗОБОВ'Я- ЗАННЯ

Трудову вахту ударно несуть члени комсомольсько-молодіжного колективу молочнотоварної ферми Несватківського відділку радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату, які зобов'язалися до дня відкриття ХІХ з'їзду ВЛКСМ виконати план п'яти місяців. Очолює цей колектив групкомсорт, делегат обласної комсомольської конференції Євдокія Кравченко.

Молоді тваринники успішно справляються із взятими соціалістичними зобов'язаннями. За січень надій від кожної корови становить по 285 кілограмів молока. Комсомольсько-молодіжний колектив утримує першість у районі по надоях молока. У цьому неабияка заслуга молодого подружжя Микитчуків — Марії і Степана, які працюють на фермі. Степан Микитчук вважається одним з кращих операторів машинного доїння у районі.

Б. ВАСИЛЬСЬ.
Олександрівський район.

ЩЕ ОДИН

КМК

Перший комсомольсько-молодіжний колектив народився у Компаніївській райсільгосптехніці. Очолює його бригадир Петро Ващенко та групкомсорт Валерій Бугаєнко.

Усі 19 водіїв, які ввійшли до складу КМК, взяли підвищені соціалістичні зобов'язання. Так, наприклад, вони дали слово виконати п'ятимісячне завдання по перевезенню народногосподарських вантажів до дня відкриття ХІХ з'їзду ВЛКСМ. Новостворений колектив включився у районне змагання КМК за присвоєння йому імені ХІХ з'їзду ВЛКСМ.

В. НАРВІНИЙ,
другий секретар Ком-
паніївського райкому
комсомолу.

Молодий комсомолец

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 13 лютого 1982 року № 19 (3059) Ціна 2 коп

Колектив радгоспу «Маріампільський» Петрівського району влітку минулого року серйозно потурбувався про те, аби худобі була забезпечена сита зимівля. Про це свідчать і результати по надоях молока: господарство успішно виконало план першого місяця другого року одинадцяті п'ятирічки. Нині доярки другого відділка радгоспу від кожної корови надають по 7—8 кілограмів молока.

Серед тих, хто йде попереду у соціалістичному змаганні маріампільських тваринників — сім'я Куксенків. Довгий час працює на фермі Євдокія Федорівна. Материнною стежкою пішли і дочки Світлана та Валентина. Молодим дояркам є з кого брати приклад.

На знімку: сестри Світлана і Валентина КУКШЕНКИ.

Фото І. КОРЗУНА.

ВИХОВАННЮ МОЛОДІ — КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД

У Бобринецькому районі почали саме з цього, розв'язуючи проблему кадрів у громадському тваринництві, тут перед усім подбали про побутове обслуговування людей, які працюють на фермах. Сюди постійно приїждять молоді кравці, модельєри, закріпники, доставляють товари першої необхідності, дефіцитні товари. Бо тут — ударний фронт. Так і в Новоархангельському районі.

Головне — дбати про людей, створювати їм добрі умови для праці і відпочинку. В редакції газет, у райвиконкомі м. Кіровограда звертались люди зі скаргами: «Здав у хімшестку костюм, а він зник...», «Здав у терміновий ремонт, а його роблять тижнями», «У нас виїхав з ладу холодильник. Звернувся по допомогу на завод «Ремпобуттехніка», а звідти вже місяць немає відповіді», «У приміському пункті будинку побуту «Ігул» не можна одержати книги «Скарби». Звичайно, людям допомогли. Це вже після втручання відповідних органів. Якби комітет комсомолу вчасно звернувся увагу на ці недоліки у роботі молодих побутовців, люди не шукали б містяться своїх речей у майстернях.

Ось вам ще один орієнтир для дії.

Під час звітно-виборчої комсомольської конференції на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів було названо кілька цифр, що характеризують роботу молодих новаторів, раціоналізаторів і винахідників: за звітний період молоддю було подано 225 раціоналізацій, введено багатьох з

них у виробництво дозволило внести до фонду економії підприємства 175 тисяч карбованців. А всього у раціоналізаторській роботі брало участь 254 молодих заводчан. Та все ж, як вказувалося на конференції, на підприємстві ще немає потрібного контакту між мо-

ЯКЩО ЗАГУБИШ ЗЕРНИНУ...

НА ТРИБУНУ
КОМСОМОЛЬСЬКОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

Нотатки про комсомольську ініціативу і непомічені «дрібниці»

дими спеціалістами і раціоналізаторами. Хоч на заводі високий процент ручної праці, агрегатники ще не зорієнтувались знову, підтримуючи творчу ініціативу кращих молодих виробників. Звичайно, раціоналізатора з досвідом тут зустрічають «в обійми». А якщо ти лише перший раз вирішив удосконалити якийсь виробничий процес? Якщо твоя пропозиція не така вже й значима? Тоді треба почекати. Але ж саме з лічущих карбованців складаються тисячі. І якби на підприємствах обласного центру існували спеціальні пости технічної творчості, котрі очолювали б ініціативні комсомольські активісти, ми сьогодні почули б десятки нових імен молодих винахідників, які зміють працювати справді творчо.

Згадаймо хоча б відомого московського інженера Миколу Рахманова.

На його рахунок було 38 винаходів. Перший з них він зробив, коли йому виповнилося одинадцять років. Рахманов змонтував тоді із звичайного «Конструктора» підйомний кран нового зразка, який за його розрахунками повинен працювати при допомозі електро-

є такий Коля Рахманов, який стоїть за верстатом, а ми його не помічаємо, бо його пропозиції здаються інженерам з інститутськими дипломами дитячими іграшками.

Але ж Коля Рахманов теж робив іграшки...

4.

Дівчинка запитала маму: — А чого оте сіно, що ми збирали всім класом, дядько кинув під ноги коровам?

— То воно саме впадо, бо не встигло в годівницях.

Ця розмова відбулась наприкінці літа. Тепер уже інша ситуація — корів просто нічим годувати.

В Метнівському райкомі комсомолу можуть сказати: — Це не у нас. Ми організували ударні загони по заготівлі кормів. Вони були у колгоспах, в школах. Колгоспники скиртували сіно, а школярі косили траву у лісосмугах, на берегах річок...

Отож воно і є: як було тієї травні багато, кидали оберемками, переповнювали годівниці. А нестало — сходились за голови: «Якось треба економити». Тут би таку ініціативу виявити ще влітку. Повести б серйозну розмову на комсомольських зборах про уміле й бережливе витрачання кормів.

На МТФ № 1 птахофабрики «Сагайдацька», наприклад, торік надали на кожну корову по 3102 кілограми молока, а на МТФ № 1 радгоспу «Ігульський» — 1402. Були такі дані у січні, коли на останній не мали й трьох кілограмів від корови. А в колгоспі імені Кірова її того менше. В радгоспі імені Дмитрова довели до... 2-х. Тут же сумна новина: в обох радгоспах

(Закінчення на 2-й стор.)

(Продовження. Поч. у № 18 за 11 лютого ц. р.)

ЯКЩО ЗАГУБИШ ЗЕРНИНУ...

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

доярок затримували з краденими кормами. І це тоді, коли сугубо з ними. Проте комсомольські організації ефективно витрачали кормів не взяли під свій контроль.

У колгоспі імені Леніна Долинського району мені розповіли про інший випадок. Якось під час неогоди механізатори не встигли вчасно доставити на ферму сіно й солому, і тоді доярки Валентина Полад та Валентина Фоміних, щоб не залишити голідишні групи закріплених за ними корів, принесли сіно з власних дворів. Звичайно, такі доярки не кинуть обережок кукурудзіння чи інших кормів під ноги тварин. З цього й можна почати розмову про бережливість на комсомольських зборах. І коли б в радгоспах «Інгульт» та «Інгульт» порушили не тоді, коли доярки затримали з «торбами», а ще восени (як снадали надрі, хоч корми на ферму доставлялись в потрібній кількості), можливо б цього прикрого випадку не трапилося. Обидва наведені приклади залишилися поза увагою комітетів комсомолу.

5.

Багато цікавих заходів можна проводити, коли вільно зорієнтуватися у роботі по військово-патріотичному вихованню молоді. Якщо ж їх організовувати формально, від випадку до випадку, тільки напередодні знаменних дат, то вони будуть мало-ефективними. Комсомольці Світловодська, скажімо, рідко вирушають у далекі походи, щоб зустрілися із людиною, котра здійснила подвиг у роки Великої Вітчизняної війни. Передусім старшокласники ніколи не йдуть до колишніх фронтівців, які живуть у їхньому будинку, на їхній вулиці. Урок мужності проходить не в школі, а в квартирах ветеранів, про яких школярі створюють рукописну книгу.

А ось комсомольці колгоспу імені Леніна Компанієвського району вирішили зустрітися на вечорі бойової слави із своїм односельцем, який не йшов з атакі зброєю в руках. Віктору Королу не було

ще й тринадцять років, коли радянські воїни визволяли його рідне село Сасівку від німецько-фашистських загарбників. Але він бачив полум'я війни. Хлопець підніс на вогневу позицію воду, заготовив дрова для солдатської кухні. І юному Віктору Королу, батько якого загинув під Сталінградом, командир підрозділу подарував шапку з червоною зіркою і валіки. Це — теж за мужності. Віктор Іванович 35 років працював в рідному колгоспі — чесно, самовіддано. Тож на вечорі бойової слави він говорив не лише про вікомний подвиг радянського воїна, а й про почуття патріотизму, з яким має жити кожна молода людина, котра сьогодні заважає хлібну ціну, садить дерева, зводять дім.

Юнаки і дівчата Сасівки вітали Віктора Івановича з 50-річчям і проймалися високим почуттям вірності Вітчизні, яким живе і трудиться цей простий сільський чоловік.

То хай же кожен з нас побачить поруч себе таку людину, якій по-доброму позаздрять усі. Саме тепер, коли триває Всесоюзна експедиція комсомольців і молоді «Літосне Великої Вітчизняної», юнаки і дівчата з виробничих колективів, піонери — зі шкільних пошукових загонів мають зустрітися з кожним колишнім фронтовиком, ополченцем, народним месником, трудівником тилу. Може, в когось із них і не має «золотих» нагород, але ці люди теж наближали переможний травень 45-го. Тож вклонімося їм, і залишимо про них спогад нащадкам.

6.

У райкомі комсомолу часом запитує:

— Скільки ж спілчан за рік взяли участь у змаганнях з багатоборства ГПО? Де, в якій першій організації краще поставлена робота по впровадженню комплексу ГПО?

І дуже часто працівники райкому не може відповісти одразу на це запитання. Телефонують в районний спорткомітет, просять назвати цифру. Це є ще одним доказом того, що в райкомі безпроблемно займаються фізичним вихованням молоді. На обласній з'їзді комсомолу. А жвава робота не терпить шаблону, формалізму. Кожну справу ми повинні пошпатити, вибравши формулу високої активності.

М. ШЕВЧУК.

гань. Саме з цих причин, наприклад, уся команда Добровеличківського району на обласному фіналі з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди» набрала менше очок, ніж окремі багатоборці, котрі стали чемпіонами. Залкові очки тоді дали своїм командам лише по 2—4 учасники змагань з Голованівського, Онуфріївського районів.

І тепер у цих районах влаштовуються спортивні змагання від випадку до випадку. А потім, несподівано, починається інтенсивна, бо треба буде рапортувати про заплановану кількість підготовлених спортсменів. Оське, знову будуть фальшиві цифри у звітах.

Комсомольські активісти Кіровограда давно вже ведуть розмову про те, щоб провідні колективи підприємств обласного центру взяли шефство над мікрорайонами міста, допомогли обладнати для дітей і підлітків спортивні майданчики, взяли участь в організації спортивних змагань. Помітних зрушень поки що не видно. Та й які вони можуть бути, коли, скажімо, комсомольці заводу тракторних підпроектів і самі не мають навіть простих спортивних споруд, на яких можна було б підготуватися до відповідальних змагань. Тренуються агрегатники здебільшого на орендованих базисах. Так і на багатьох інших підприємствах Кіровограда. Була й інша «діагноза» — Ленінський і Кіровський спорткомітети почали поєдинки минулорічної спартакіади аж... у листопаді.

Є багато позитивних прикладів, коли комсомольські і фізкультурні працівники спільними зусиллями розв'язують проблеми — організовують ударні загони, які виходять на суботники і недільники, щоб обладнати для себе спортивні комплекси. Влаштовують спортивні вечори з метою пропаганди фізкультури і спорту. Такий досвід нагромаджено в Ульяновці, Світловодську, Вільшанці. Знають про це в сусідніх районах, але ініціативи своїх колег не підтримують. Звідси й невдачі.

НА ПЕРШІЙ погляд все це, здавалося б, дрібниці. І про них рідко можна було чути на звітно-виборчих зборах в комсомольських організаціях, на районних конференціях. А вони, оті «дрібниці», мов загублені дорожні зернічки, мали бути позитивним комсомольським вантажем, членами комітетів комсомолу. Бо у вихованні молоді немає другорядного. Тут все — першочергове. А жвава робота не терпить шаблону, формалізму. Кожну справу ми повинні пошпатити, вибравши формулу високої активності.

Нині у працівників Компанієвського районної інспекції гаряча праця. Вони повинні вчасно визначити кількість посівного матеріалу, що надходить з колгоспів району. Насіння потрібно перевірити на чистоту, вологість, схожість. Тож сьогодні працівники інспекції живуть однією турботою — підготувати до бірки, повноцінне зерно.

На знімку: О. О. РОЗТАНЬОВА, В. М. КОМАНІЄВІЧ І В. А. ДЕМИДЕНКО.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

... А зовні й справді схожі на школярів: допитливі, непосидючі, жадібні до знань. Це добре. Пам'ятаю, і ми були такими ж.
... А починалось усе...
... Пізніше тому. Прогулявшись вулицями села перший «Фордзон» і ми, хлоп'ята, вже подумали «осідлали» його. Пізніше поділились в МТС, на курси...
(Із розмови з керівником курсів Ф. М. СТЕПАНОВИЧЕМ).

МЕХВСЕОБУЧ

З ТЕХНІКОЮ — НА «ТИ»

СТАНУТЬ ЧЕРЕЗ КІЛЬКА ТИЖНІВ КУРСАНТИ МЕХВСЕОБУЧУ, ЩО ДІЄ ПРИ ОНУФРІЙВСЬКІЙ РАЙСІЛЬГОСПТЕХНІЦІ.

УРОК

Євген Андрійович Терешко зайшов до класу, коли Віктор Стасюк, староста групи, звершував традиційну ранкову перекличку. Почекав кілька хвилин.

— Ну що, повторимо? — обізв поглядом слухачів, коли гомін трохи зсунувся.

Володимир Михайлович відповів спокійно, впевнено. Тема знайома. Не тільки з підручника: кілька разів власноручно «перебирав» двигуна, коли працював у батька помічником. Проте на власний, хай невеликий, досвід не посилався. Щоб яскравіше проілюструвати значення теоретичної підготовки для механізатора широкого профілю, згадав Миколу Бицюка. Він теж із колгоспу імені Комінтерну. Кілька разів виходила з ладів жатка в переможця районного соціалістичного змагання, однак усі несправності хлопець усував прямо в полі.

— Здорово це у Миколи виходило! — розповідав захоплено. — Поки приїде «легучка», він уже в загін-цт...

Євген Андрійович не зміг

приховати радісної посмішки. Згадав, як і Микола Бицюк кілька років тому сидів за партою, відповідав на такі ж запитання.

— Хто ще відповідало? Один за одним виходили до дошки Олександр Ричка, Віктор Стасюк, Віктор Галенко... Йшов урок.

ІНТЕРВ'Ю

НА ПЕРЕРВІ

Віктор СТАСЮК, староста групи:

— Проблема вибору професії переді мною не стояла. Ще в школі вирішив — буду механізатором. Коли після служби у лавах Радянської Армії повернувся додому, секретар комітету комсомолу нашого господарства Олександр Кулинич порадив піти на чотиримісячні курси. Погодився.

Майбутня професія не просто подобається, вона мене захоплює. І не тільки мене — всіх у нашій групі. Важаю, що це заслуга наших викладачів Івана Михайловича Норова, Федора Митрофановича Стельникова, Євгена Андрійовича Терешка. Вони — відмінні майстри, чудові викладачі. Знають, як захитати нас

роботою, цікаво подати матеріал. Це думка і моїх товаришів із колгоспу імені XXV з'їзду КПРС, котрі вчаться на курсах, думка усієї нашої групи.

Олег СЮТКІН, секретар тимчасової комсомольської групи:

— Спочатку не всі розу-

мили, навіщо вивчати такі дисципліни як, скажімо, основи агротехніки, економіка сільськогосподарського виробництва. З допомогою викладачів переконалися — у майбутній роботі все важливо.

Кілька слів про роботу комсомольської групи. Регулярно проводимо збори. Здебільшого питання, які піднімаємо на них, стосуються поліпшення навчально-виховного процесу. Активні виступи з ініціативою — відмінними успіхами у навчанні зустріли наступні з'їзди ЛКСМ України і ВЛКСМ. Комсомольці підтримали її.

Недавно були прийняті до лав Спілки Олександр Журба, Микола Коробльов, Іван Ковальов і Микола Хруцов.

— А знаєте, що рухався життя найдревнішу з професій — хліборобську? — раптом запитав керівник курсів Федір Митрофанович Стельников. — Віра, Надія й Любов. Не побоюєшся здається банальним. Віра — у майбутнє нашого села, Надія — це більше заквітчати землю золотом, ям, садками. Любов... — На обличчях ветерана засвітилася загадкова посмішка. — Кілька днів тому наші курсанти Олег Сюткін і Людмила Бузько створили нову радянську сім'ю...

М. ПОЛІЩУК.

„ХОЛОДНІ БУДНІ“

ШТУКАТУРІВ

Б'ЄМО ТРИВОГУ!

Володимир Карпенко, завідувач відділом обкому комсомолу, як тільки ми вийшли за територію будівництва проєктно-інструкторського інституту, ніби продовжуючи останню фразу бригадира малпрів-штукатурів, сказав:

— Можна так і почати нереспондентно: недільний примороз, гамір, і серед усього цього жінка ходить від прилавка до прилавка, напитуєчи малпрів-штукатурів. Не діє, не п'ять, а з півсотні...

Вразили мене слова, мовлені Надією Федорівною Шачковською: «Оці три дні, якщо їх буде тільки три, зіпсували нам настрої щонайменше на місяць».

Однак усе по порядку. Комсомольсько-молодіжна бригада малпрів-штукатурів будівельно-

го монтажного управління № 3 (керівник Н. Ф. Шачковська) нині відома в області. Торік вона не знала собі рівних серед усіх будівельних КМК за виробничими результатами, дієчата постійно виконували свої завдання на високому професійному рівні при відмінній якості робіт. У січні нинішнього року наша газета опублікувала соціалістичні зобов'язання бригади, першим пунктом у яких зазначалося: завершити план другого року одинадцятиріччя до дня відкриття XIX з'їзду ВЛКСМ. Одне слово, колектив заслужено носить звання бригади комуністичної праці.

І раз — зіпсувався настрої. А причин для цього небагато: дієчат не забезпечують необхідним фронтом робіт. Сидіти без роботи вони не звикли. Може,

тому, що такі перебої у бригаді рідко трапляються, можливо, що звикли вони жити за правилом «Робочий час — робота», і знаходять її й тоді, коли не для всіх вистачає площі під фарбування: будівельники кваліфіковано можуть штукатурити, облицьовувати...

— Робота для бригади є, не знаю, що дієчат не влаштує, — здивувався на наше запитання майстер БУ № 3 Сергій Дяченко.

Справді, робота є, але чи можна її виконувати? Уже третій день молоді будівельники працюють у приміщенні каналізаційно-насосної станції, що зводиться. Міцні морози змусили керівництво управління подбати про те, аби хоч якесь тепло дозволило дієчатам не простояти. Та вся біда в тому, що лєсь тепло, а не те, при якому можна працювати. Встановлені соларніці так окурюють приміщення, що більше чверті години тут втриматися не можна, не те, що працювати.

Ми спробували штукатурити у резервуарі станції, — Тамара Плотникова. — Але одразу зрозуміли, що це даремна робота. Стіни резервуару сирі і штукатурна не висихає, а за мерзас (до того ж у розчині бракує і цементу, і алебастру),

тож про якість виконаної роботи нічого й говорити.

Колектив бригади зане працювати на совість, по-комуністичному. Брак тут не прощається нікому. З цього приводу мені пригадується випадок, що трапився у бригаді раніше, і про який розповідала Н. Ф. Шачковська це влітку. Колектив закінчував облицьовувати шпалерами кімнати житлового будинку. Виявилось, що на один поверх їх не вистачить і поставлення до здачі об'єкту не передбачається. Дієчата тоді й не довели справу до кінця так, як це вони завжди роблять. Комісія ж, на жаль, будинок прийняла. А будівельники ще довго хвилювали сумління, більшість з них з неприємністю уявляли, як би у тану квартиру їм самим довелося вселятися. Але не їхня вина була у тих недоробках.

Вони ніколи не йдуть на компроміс із совістю, проте не завжди їх розуміють.

— Поставили б тут електричні нагрівачі, і чимало проблем зникло б одразу, — скажеться на постачальників Надія Федорівна. — І тепло було б, і сухо. Та де там. Щіток малпрів-штукатурів ось уже чекасмо рік. Доводиться їм самим купувати за власні кошти.

Для того, щоб виконати ден-

ну норму, кожен член бригади повинен відвідувати про свої здані 38 квадратних метрів, однак сьогодні про це не можна бути мови, оскільки багато часу забрався приготування розчину, штукатурять дієчата вручну, в несприятливих умовах (а в той же час бригада штукатурів із управління механізації будівництва цього ж тресту «простої», бо рідкий розчин через низьку температуру замерзає у штукатурній станції). Тож і не дивно, що за такої продуктивності праці більше п'яти «квадратів» не зробить.

— Отож скажіть, чи можна працювати за таких умов життям? — запитували члени бригади майстра БУ № 3 Сергія Дяченка.

— Можна, — відповів майстер. — І треба.

А яку відповідь дасть наш керівництво будівельного управління № 3 тресту «Кіровоградськбудбуд»? — начальник управління О. О. Чистяков, начальник відділу постачання В. М. Дука, інженер по техніці безпеки І. О. Кітдров? Хто підіме молодим будівельникам настрої, хто допоможе їм виконати свої високі зобов'язання, завершити другий рік п'ятиріччя у травні?

В. БОНДАР.

Вивчаємо громадську думку

З ініціативи партійного бюро і деканату філологічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна тут створена соціологічна група. Її мета — досліджувати і висловити громадську думку студентів, приміром, про якість підбору і розстановки кадрів студентського активу і неформальних лідерів, а також систему ціннісних орієнтацій студентів. Групу очолює доцент кафедри філософії і наукового комунізму Ю. М. Сафронів.

Протягом першого семестру ми підготували і обговорили програму дослідження, сформували проблемну групу з числа студентів 25-ї групи філфаку і з допомогою кураторів опитали студентів 19-ти груп вузу (це майже 500 чоловік). Попередні підсумки показали цікаві результати. Так, із 19-ти групкомсоргів — 14 мають високій авторитет, вони — справжні лідери колективів, то ж саме можна сказати і про більшість старост груп. Але разом з тим виявилось, що підбору профспілкового членства менше уваги. Мають, це зв'язано з тим, що вони мало впливають на основні показники якості роботи, практично не беруть участі у вирішенні проблем підвищення якості навчання студентів, відвідування, організації психогрупових консультацій; слабка їх роль і в навчально-виховній комуні.

А це дослідження показало, що по факультету виділяються приблизно дві студентів, які є справжніми виразниками думки товаришів. Тому керівництво факультету, куратори груп створюють собі реальну можливість вирішувати найважливіші питання через цих виявлених лідерів колективів. Це тим більше зобов'язує, що в умовах багаточисленності філфаку всіх студентів зібрати практично неможливо.

Аналіз ціннісних орієнтацій студентів різних курсів (шкала цінностей) дозволяє підтвердити той факт, що з наш вуз вступає молодь, вихована партією і комсомолом в дусі високих принципів будівників комунізму. Найбільш цінними якостями у своїх товаришів студенти вважають: товарищескість, енергійність, здібність до навчання, скромність. Чомусь не особливо високо ціняться працьовитість, організаторські здібності, любов до вибраної професії, вихованість. Цікаво, що першокурсники найвищим балом оцінюють у своїх товаришах доброту — 141 пункт (для порівняння: вже на другому курсі ця кількість переноситься на 21 пункт). Вилітає висновок — необхідно робити все, щоб виховані школярі не так болісно сприймали зміну ритму праці і навчання, відчували більше тепла у своїх стосунках з товаришами і викладачами.

Динаміка зміни шкали цінностей студентів від курсу до курсу красномовно свідчить також і про швидке зростання значимості в їхній свідомості таких якостей, як ерудиція, принципність, справедливість, тобто тих якостей, які необхідні для кваліфікованого спеціаліста. Але все це — попередні дані. Повний аналіз одержаних результатів соціологічного дослідження, безперечно, допоможе нам виробити ряд практичних рекомендацій для створення наукової системи виховної роботи партійної, комсомольської і профспілкової організацій філологічного факультету, всього вузу в цілому.

П. МОРОЗОВ,
студент 25-ї групи філологічного факультету педінституту, член соціологічної групи.

ТАМ, ДЕ ШИРЯЮТЬ ПТАХИ

Авіатори стверджують, що у авіації нині сто професій: геологія і будівництво, геодезія і медицина, землеробство і охорона від пожеж... Катерина Даньшина працює на пасажирському літаку. Вже на раз їй пропонували літати Як-40, АН-24. Але вона лишається й досі вірною своєму АН-2. Говорить про цю машину, як про живу істоту:

— Прожив АН-2 цікаве життя. Скільки видів літаків пішло на заслужений, якщо можна так висловитися, відпочинок. А ця машина служить і ще довго служитиме людям. Це справжній рекордсмен-довгожитель. На АН-2 з висоти пташиного польоту добре видно землю. І завжди під час польоту охоплює якесь дивне почуття... зачудування чи що... Якби була художником, малювала б такі пейзажі! Весняні — коли земля прокидається, одягається в зелене вбрання; живі, де переважають кольори хлібної ниви; осінні — коли поля вкриваються чорними пасмами оранки. А якими неповторно гарними стають ниви, вкриті сніговою ковдрою.

Ми вже згадали, що жінки освоюють «чоловічі» професії. Водять автомобілі, трактори. Але згодиться, не в кожному авіазагоні зустрінеш жінку-командира літака. Даньшина — командир АН-2. Запитайте будь-кого з кіровоградських авіаторів про неї, й почуєте: чуйний товариш, відмінний спеціаліст.

...Якось на випускному вечорі сказала подругам, що хоче стати авіатором, і вже потім, коли назчалася в аероклубі, тільки й чула: не жіноча то справа. Пісала листи. З усіх авіаційних училищ цивільної авіації одержала відповідь: дівчат не приймаємо.

Тижень почався загальношкольньою лінійкою «Юність — випуває імперіалізм», яку підготували учні 10 «А» класу Олена Найден, Олена Гроцька, Наталка Самодіна.

Піонери Ольга Джемінга, Ігор Кондратенко, Олег Петров, Олександр Тканов підготували радіопередачу «Піонери-герої». Протягом Тижня багато нового дізналися школярі про життя їхніх ровесників за рубежем.

Цікаво пройшли конкурси на кращий малюнок на тему: «Світ очима дітей», та конкурс на кращий політичний плакат. Гарні малюнки намалювали Наталка Мішина (2 «А» клас), Наталка Шукла (2 «А» клас), Сергій Кравченко (2 «Б» клас).

Змістовні, цікаво оформлені плакати підготували старшокласники Надія Ваганко, Тетяна Горлова, Олег Шиньшанський.

Надого запам'яталися піонерам зустрічі з ветера-

КРОК ДО МЕТИ

Життя ставить кожного перед необхідністю вибору. Потерпала: не вже доведеться відмовитися від мрії! І на раз в уяві розмовляла, радилася з відомою льотчицею В. С. Гризодубовою, Героєм Ра-

направлення до Кременчуцького училища цивільної авіації. А ще через якийсь час її, молодого спеціаліста, стрічали кіровоградські авіатори. Так місцем її роботи стало небо.

З перших польотів виробила для себе три основних правила: удосконалювати майстерність, навчаючись у досвідчених авіаторів; забезпечувати

кий розбіг — і ось вже літак відривається від землі...

ЗА ЗЛЕТОМ— НОВИЙ ЗЛЕТ

Сергій. Він четвертий рік літає з К. Даньшиною. Комсомолец. Кожного разу, спостерігаючи за розміреними, чіткими рухами командира, адляючись в обличчя, що так і випромінює спокій, молодий пілот мимоволі захоплюється. Все робить командир своєчасно, технологію польоту знає. І той спокій, впевненість передаються юнакові. Літак набирає висоту. У навушниках голос «землі»: так тримати! Комсомольсько-молодіжний екіпаж

як і до всіх попередніх, як до голозного. Це — закон. На першому плані — гурбота про безпеку польоту, але не забувають зв'язатися зі службою аеропортів, в які здійснюють політ, попередити, скільки на борту пасажирів, нагадати, щоб підготували пошту. Члени екіпажу, як і більшість їхніх колег, включилися в змагання під девізом «Кожному польоту — високу продуктивність, надійність і якість, кожному рейсу — високу культуру обслуговування». Екіпаж бореться за підтвердження звання «Зразковий екіпаж», а Катерина Даньшина — за звання «Ударник комуністичної праці».

І вже нині їх успіхи помітні. Днями командир ланки В. М. Прохоренко поздоровив Катерину і Сергія: закономірно перші 100 кілограмів пального (річне зобов'язання — 500 кілограмів). 8 день «червоної суботи» екіпаж проведе польоти на закономірному пальному.

Пілот ланки обрали К. Даньшину своїм профгормом. Найактуальніші питання порушує профспілкоза група — організація змагань за безаварійність польотів, економію пального, професійна підготовка кадрів. Щоб спитати з інших, чесно дивитися людям в очі, треба самому йти на крок попереду. К. Даньшина намагається у всьому показувати приклад товаришам по роботі, бути взірцем.

— Пілот як професіонал, як особистість формуються в колективі, — говорить вона. — Коли він виконує задання, що стоять перед колективом, починає усвідомлювати, від чого залежать спільні успіхи й невдачі, й відповідно виявляє своє трудолюбство, наснагу. Я вірю, що кожен, хто не боїться трудностей і вірить у себе та своїх друзів, зможе прокласти свій слід у небесній високості.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.
На знімку: командир літака Катерина Даньшина.
Фото автора.
м. Кіровоград.

ЗАКОН ПОЛЬОТУ

данського Союзу — ще з п'ятого класу збирала газетні вирізки із статтями про неї, а в шкільній бібліотеці перечитала всі книжки про героїню. То були нелегкі, але щасливі дні. Коли молода людина шукає, вона перш за все стає перед необхідністю перемогти власні сумніви, щоб потім зважитися на сміливий крок. У труднощах гартується справжній, бойовий характер. І Катерина перемогла. Нагородою за сміливість було

високу культуру обслуговування; ніколи не дозволити собі розслабитися. Це й дало змогу невдачі стати вірніми з передовими пілотами, а потім — командиром літака.

У пілотській кабіні дає — командир Катерина Даньшина і другий пілот Сергій Гуляев. Гудуть двигуни, тремтять стрілки приладів. Катерина включає тример, по-вільно збільшує кількість обертів двигуна. Корот-

починає черговий свій рейс. Маршрут, на якому він працює, — Кіровоград — Вільшанка — Голозанівськ — Кіровоград — зразково-показовий. Втім, не тільки тому так старанно проведено передполітний огляд літака, не тільки тому молоді пілоти завжди ввічливі з пасажирами й турбуються, щоб політ пройшов на високому рівні. Для них це значайний, буденний рейс, як і сотні попередніх. Але стаються вони до нього,

ТИЖДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

тиждень пам'яті присвячений героїчним подвигам юних борців проти фашизму, за свободу, демократію і мир, проишов у середній школі № 30 м. Кіровограда.

Тижень почався загальношкольньою лінійкою «Юність — випуває імперіалізм», яку підготували учні 10 «А» класу Олена Найден, Олена Гроцька, Наталка Самодіна.

Піонери Ольга Джемінга, Ігор Кондратенко, Олег Петров, Олександр Тканов підготували радіопередачу «Піонери-герої». Протягом Тижня багато нового дізналися школярі про життя їхніх ровесників за рубежом.

Цікаво пройшли конкурси на кращий малюнок на тему: «Світ очима дітей», та конкурс на кращий політичний плакат. Гарні малюнки намалювали Наталка Мішина (2 «А» клас), Наталка Шукла (2 «А» клас), Сергій Кравченко (2 «Б» клас).

Змістовні, цікаво оформлені плакати підготували старшокласники Надія Ваганко, Тетяна Горлова, Олег Шиньшанський.

Надого запам'яталися піонерам зустрічі з ветера-

ном Великої Вітчизняної війни Володимиром Олександровичем Любимським. Тижень закінчився розширеним засіданням КДЮ на тему: «Ми за мир і щастя на планеті».

О. ПАРХОМЕНКО,
учениця СШ № 30
м. Кіровограда.

ДО 60-РІЧЧЯ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ВСЕСОЮЗНОЇ
ПІОНЕРСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ
ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА

КРОКУЙ, ЕСТАФЕТО!

Як навчаються юні лєнінці як виконують свої доручення чим цікавляться до чого прагнуть? ТАКА МЕТА ЕСТАФЕТИ УДАРНИХ ПІОНЕРСЬКИХ СПРАВ ШКІЛ НОВОУКРАЇНСЬКОГО РАЙОНУ, ЯКА СТАТУВАЛА МІСЯЦЯ ТОМУ.

ПІ ОРГАНІЗУВАЛА РАЙОННА РАДА ВСЕСОЮЗНОЇ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА РАЗОМ З РАЙОННИМ БУДИНКОМ ПІОНЕРІВ.

естафету, в якому протягом трьох днів оформляють кілька листів, а потім передають юним лєнінцям сусідньої школи. У цьому альбомі — розповіді про найважливіші і найцікавіші події і справи піонерів.

свої, а ще — фотознімки, малюнки...

У дні оформлення альбому-естафети хлопчики і дівчатка в червоних галстухах проводять урочні збори загонів, лінійки, зустрічаються з ветеранами піонерського руху, першими комсомольцями, учасниками Великої Вітчизняної війни.

На сьогоднішній день естафета пройшла в Новоукраїнській восьмипіщині № 1. Комішуватський і Мелітопольський середніх шкіл, п'ятій Рівнянській десятирічній та багатьох інших.

Фініш районної естафети ударних піонерських

справ — 1 травня наступного року.

Т. СТОРОЖУК.

«ЧЕРВОНА ЗІРОЧКА»

ТАКУ НАЗВУ МАЄ ІЩЕ ОДНА ПІОНЕРСЬКА ОПЕРАЦІЯ, ІНІЦІАТОРАМИ ЯКОЇ СТАЛИ ЮНІ ЛЕНІНЦІ ІОСИПІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ, ЩО У ВІЛЬШАНСЬКОМУ РАЙОНІ.

Кожен загін має свою зону піонерської дії, де хлопчики і дівчатка знаходять учасників Великої Вітчизняної війни, знайомляться з ними, запінують їхні спогади, які потім оформлюють їх у шкільний альбом-літопис.

Нині жоден піонерський загін, лінійка чи будь-яке інше шкільне свято не обходиться без почесних гостей — ветеранів війни. Так, нещодавно у п'ятикласників пройшов збір загону «Герої живуть поруч», на який юні лєнінці запросили своїх односельчан, які в роки Великої Вітчизняної захищали рідну землю під нещадним порогом.

М. КОРДЮКОВА.
Вільшанський район.

КОНКУРС

«НА СЦЕНІ — НАШ СУЧАСНИК»

Доброю традицією на Кіровоградщині стало проведення свят театрального мистецтва, оглядових конкурсів самодіяльних художніх колективів, творчих звітів цих колективів перед робітниками промислових підприємств та трудівниками політ і ферм.

Нинішній рік приніс любителям аматорської сцени чимало цікавого. Цими днями закінчився конкурс на кращу постановку радянської одноактної п'єси, який проходив під девізом «На сцені — наш сучасник». У ньому взяли участь сільські драматичні колективи всіх районів області.

13—14 лютого в селі Бережинці Кіровоградського району відбувається заключний етап цього конкурсу. У ньому візьмуть участь всім кращим самодіяльним драматичних колективів області.

О. СВІТЛА.

КОТИЛОСЯ «П'ЯТЕ КОЛЕСО»

Анатолій Курганський, Віктор Шульга, Петро Свистун та інші славні стельмахи сиділи й думу думали.

— Набридло стельмахувати! — сказав раптом П. Свистун. Всі інші, ошелешені тими словами, тільки кліпали очима...

— Хочу освоїти яку-небудь суміжну професію, — мрійливо продовжував головний стельмах. — Скажімо, льотчика або іздогового...

— Пропоную! — Голос Дмитра Танського тремтів від якогось незрозумілого хвилювання. — Пропоную це питання розглянути останнім. А першим... — і стельмах почав читати уривками свій новий феноменальний твір. Втім, його на той час вже ніхто не слухав. Всі навипередки кинулися до своїх робочих місць. «П'яте колесо» зарипіло і — рушило!

КАЛІГРАФІЧНИМ
ПОЧЕРКОМ

«Він завжди був справжнім героєм, відчайдушно йшов у бій, а інколи навіть відступав».

«Якщо напруга електричного поля підвищується, то сили, котрі все це тримають, не витримують. Внаслідок цього настає розрив часток. Ось тоді й виникає великий грім».

«Людина, як засвідчує сама назва, виникла від мавини».

(З учнівських відповідей на уроках).

Надіслав
А. САРЖЕВСЬКИЙ.

«Очі півня напалися кров'ю. Він підняв одну ногу і стрімко побіг за нущенням».

(З твору на вільну тему).

Надіслав В. ІЩЕНКО.

КЛУБ ІНТЕЛЕКТУАЛІВ

СУСІД мій у техніку захопаний по самі вуха. В будівельній організації на тракторній лопаті працює. Разом з цією механізованою рукою мало в постіль не лягає. Та оскільки трактором у квартиру не заїдеш, він його на ніч біля під'їзду дев'ятиповерхового будинку ставить.

Вранці по гуркотінню двигуна Грицькового трактора ми, його сусіди, будильники зв'яземо. А сьогодні...

— Сідай, на роботу підкину, — привітавшись, пропонує мені Грицько. — Сьогодні нам по дорозі — дочку в дитсадок везиму...

— Та ні, — відповідаю, — мені ще до магазину...

— Ну, як знаєш, бо я вже їду. — І він піддав газу.

Але ж ви тільки послухайте, як ефективно використовуює сусід техніку! Коли весною клумби під

вікнами розбивали, Грицько й собі шмат землі відгородив. А потім на тому місці йому викопав. Для льоху. На цей льох з усього будинку дивитись при-

ЛОПАТА ФЕНОМЕН

ходили. Схвалювали, заздрили, просили і їм такий зробити. Так що Грицько одразу зібрав з бажаючих аванс і подався на своїй лопаті на кологоспний ринок — по пиво...

Шоправда, рити ями Грицькові більше не дозволили: мовляв, пошкодиш лінію зв'язку або, чого доброго, теплотрасу чи каналізацію. Та Грицько не дуже засмутився.

— Поїду, — каже, — до приміського села. Комусь під фундамент вирию рів...

У суботу у всіх вихід-

ний. А Грицько зранку біля свого залізного друга крутиться:

— Поїду, здам порожні пляшки. А потім — на кладовище. Яма для по-

дівів: не там показав копати. Кабель зв'язку пошкодили. Хто зловив, хто жалів Грицька: відібрали у нього бульдозера. Минуло три дні. Знудився чоловік, бачимо. А на четвертий день пригнав і поставив під вікном... новенького Т-150К. Всі мешканці будинку одразу до водія: вивези, мовляв, чоловіче, сміття з підвалу. Грицько окинув гурт критичним поглядом, набрав повні груди повітря і пробасив:

— По троячці... кхм... скидайтесь!

Д. ТАНСЬКИЙ.

ПОСТСКРИПТУМ «ПК»: Як засвідчила наша перевірка, не один лише Грицько робить «бізнес» на державній техніці. В Кіровограді, скажімо, на вулиці Пацаєва часто навіть у вихідні дні можна побачити самоскиди, автобуси, трактори з причепами біля під'їзді. Ні для кого тут не секрет, що інколи цей парк водії використовують у корисливих цілях. Тож керівникам автотранспортних підприємств Кіровограда слід би звернути на цей феномен особливу увагу. Цікаво, що думаєш із цього приводу ти, наш читачу! Напиши нам.

ГОСТРІТЬ ПЕРА!

Так, шановні браття-гумористи. Адміністрації без власних ніяк не обійтися. Отож бо й запрошуємо кожного, хто вважає, що в нього є почуття гумору, внести свої пропозиції по суті. А суть справи у тому, щоб придумати нову веселу й оригінальну назву для гумористично-сатиричного випуску «П'я-

те колесо». Назва повинна відображати знову ж таки саму суть цієї тематичної полоси.

Найсмішніша, найцікавіша, найоригінальніша назва займе належне її місце на сторінках газети. А її автор одержить смішний, цікавий і навіть оригінальний подарунок.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

ЗООКУТОЧОК «ПК»

ПОТРІБНА
ЗАМІНА

Зібравши звірів у ліску. Ведмідь розмову вів таку: — Я вам спасати хочу.

Що виходить з сьогоднішнього дня?

Лисичка йде на відпочинок.

— А що ж тепер? — питає Свиня.

— Нехай дає собі заміну!

Бо бачте, хитра як лиса...

Кого критикувати я буду.

Об нього чухати ж не можна!

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

ТИ — МЕНІ, Я — ТОБІ

ЯКЩО ХОЧЕТЕ,
ЩОБ ВАС
ВИРУЧИЛИ...

Стою в черзі. Ні, не в гастрономі, в кіно. На «АБВУ». Хвилин десять стою, затискаючи в руках кровного карбованця.

— Мені подай, будь ласка! — кажу напереді у віконіс квіткової каси.

— Будь ласка, — обдаровує мене касирка чарівною усмішкою і... двома книшечковими календариками.

— Спасибі, — витримую я її невідпорилий погляд, — тільки календариків не треба.

— Але ж... — усміхається касирка... — Я вас виручила, то й ви мені послужите.

— Та ж маю вдома них календариків доста, — почав я виправдуватись. — До того ж — чим не ви мене так виручили?

— А квиток на останній ряд хто одержав? — нагадує симпатична білетерка спокійним тоном (бо ж вона не якась там хамка). — Втім, не хочете — як хочете... Давайте тільки й квиточок назад. Не виручаєте мене, то і я вас не буду... Ось вам ваша здача і квиточок на четвертий ряд, крайнє місце. Будь ласка!

— Велике вам спасибі!

— Будь ласка!

Розповідь кіномана

записав П. СВИСТУН.

ПОСТСКРИПТУМ «ПК»:

Може, й не варто було б переповідати цю мало-значну історію, котра сталася надвечір одного зимового дня біля віконця каси № 2 кінотеатру «Комсомолець»? Якщо ви так вважаєте, то адміністрація з вами категорично не згодна. Бо маємо тут симптом дуже небезпечної споживацької хвороби, що зветься так: «ти — мені, я — тобі». Обережно — міщанство!

Редактор

Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

УВАГА! БЛІЦКОНКУРС

— Тому, хто придумає найкращий підпис... — почав було наш фотомислєць за гумором В. Клацкін в одному з попередніх випусків «П'ятого колеса». А нині закінчив:

— ... Нічого не буде!

— Як то? — здивувалися стельмахи.

— А що ж тут дивного? — відрубав В. Клацкін. — Адже ж ніхто з них нічого поганого не робив.

Вражені такою залізною логікою стельмахи замірили. А В. Клацкін нахабно продовжував:

— Навіть навпаки: деякі підписи мені дуже сподобались. Серед них трапляються загадкові — «Останній шанс» (кіровоградка С. Мартинова), в стилі народнописного мелосу — «Дума про кота Ваську», (олександрієць Ю. Шевченко), а також такі, що виходять за межі всіляких стилів, тобто не лізуть ні в які рамки.

А втім, переможцем конкурсу... — тут В. Клацкін зробив красномовну паузу, — переможцем конкурсу став (чи, може, й стала?) кіровоградець, котрий підписався так: «С... а М...». Його (чи її) підпис такий: «Тато провинився...» Що на це скажете?

Всі стельмахи мовчки погодились.

А наш В. Клацкін, скориставшись тим мовчанням, поспішив оголосити про ще один аналогічний конкурс.

— Хто придумає найкращий підпис, — вирік фотомислєць за гумором, — тому...

— А! — вихопилося у П. Свистуна...

Отож, шановні друзі, чекаємо нових листів з підписами до фото. Відправляйте їх по можливості раніше.

ВЕРНІСАЖ «ПК»

Зима — справді прекрасна пора року. І не лише для дітлахів, любителів зимових видів спорту і сніговиків, але й для художників-гумористів. Це ще раз довів ваш добрий знайомий Д. Безуглов, який, злетівши на лижах... пробачте, крилах власної фантазії, зумів побачити речі земні, але досить таки незвичайні. Так що смійтеся на здоров'я.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глинки, 2